

„Pentru cei din Laodicea...”

Sâmbătă, 17 octombrie 2009

Gili Cârstea

Știa Pavel ceva despre o viitoare biserică „Laodicea” și aventurile „îngerului” ei?

Probabil că nu, dacă ne gândim că Ioan a primit viziunea despre cele șapte biserici mult după ce Pavel expediase scrisoarea lui către frații din Colose.

Și totuși, Scriptura are darul ei special de a arunca lumină în ungherele cele mai puțin susceptibile să conțină valori și repere pentru generațiile viitoare. Cine s-ar fi gândit, în primul mileniu al erei creștine, că Daniel 8:14 și 9:24-25 ar putea da naștere unei mișcări escatologice prin care întreita solie îngerească din Apocalips 14 – alte versete obscure și neglijate – să lumineze pământul cu slava ei?

Scrisoarea lui Pavel către coloseni conține probabil cea mai evidentă mărturie a faptului că apostolul a înțeles corect misterul sanctuarului și taina lui Dumnezeu ascunsă în el. Trezit de Ștefan la realitatea spirituală a doctrinei lor despre Sanctuar, el nu ezită să amintească mereu de conflictul aprig în care este prins încercând să spargă barierele de comunicare dintre el și frații lui.

Lupta lui era aceea de a așeza metafora în contextul realității prezente, pe care biserica o avusese sub ochi timp de 30 de ani. În mijlocul lor trăise întruchiparea fidelă a Sanctuarului, a chivotului mărturiei și a întregului sistem ceremonial, iar ei nu pricepeau.

Lor le scrie el, formulând cea mai concisă definiție a scopului etern al lui Dumnezeu în Sanctuar:

„Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (Col 1:26-27).

Descoperirea tainei lui Dumnezeu avea un scop precis:

„Ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus” (v 28).

Aceasta era pasiunea vieții lui, exprimată aici simplu și clar:

„Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (v 29).

Și continuă imediat:

„Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup; pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Col 2:1-3).

Cred că este folositor să dăm puțină atenție acestui pasaj, deoarece am o presimțire că ideea este cu bătaie lungă.

Pavel spune aici că scopul, pasiunea și conflictul vieții lui este să ajute la descoperirea tainei lui Dumnezeu, care este „Hristos în voi.” Adică, Dumnezeu descoperit în trup omenesc, membru al familiei noastre, „Emanuel” pentru fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om. În acest experiment sunt concentrate „toate comorile înțelepciunii și ale științei.” Simbioza perfectă dintre două naturi diferite, cea divină și cea umană, este probabil un domeniu de vârf al întregii științe universale, realizare pentru care Dumnezeu Și-a riscat tronul și chiar viața. Este „taina lui Dumnezeu,” ținută ascunsă timp de veacuri, dar descoperită acum „în Hristos” și aplicată în urmașii Lui, conform declarației: „Dumnezeu urmărește să facă din biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Aceasta era lupta lui, pentru cei din Colose, din Laodicea și toți cei care nu au avut fericirea să-l cunoască în timpul vieții lui. Parcă ne încadrăm și noi aici, nu?

De ce pentru „cei din Laodicea”? Erau și alte centre, mult mai importante, unde el făcuse convertiți și care aveau aceeași nevoie de a pricepe taina lui Dumnezeu descoperită în Hristos. Roma, Efes, Tesalonic, Corint, Ierusalim, acestea erau cetăți cu o puternică prezență creștină, față de o modestă, și chiar obscură, grupare de credincioși din Laodicea.

De ce îi numește apostolul aici pe ei, în mod special și preferențial față de alte localități? De ce aveau „cei din Laodicea” așa mare nevoie de înțelegerea tainei lui Dumnezeu, încât să solicite la maxim eforturile apostolului? De ce credea Pavel că este necesar să știe cei din Laodicea „cât de mare luptă” duce el spre a-i face să înțeleagă taina lui Dumnezeu descoperită în Hristos?

Sigur, el vorbea despre prietenii lui din cetatea reală, Laodicea acelor vremuri; nu există dubii despre așa ceva. Dar noi astăzi, privind acele vremuri

prin teleobiectivul istoriei, putem trage concluzii mai clare despre eforturile apostolului în acest domeniu de mare actualitate.

Se pare că Pavel nu i-a vizitat niciodată pe credincioșii din Laodicea. Cu cine ducea el „o mare luptă” pentru ca o mână de necunoscuți din Laodicea să cunoască taina lui Dumnezeu? Nu vi se pare stranie o astfel de preocupare?

Când îi ascultăm sfatul, acela de „vorbi” despre aceste lucruri „cu o vorbire învățată de la Duhul Sfânt,” începem să înțelegem că lucrurile stau un pic mai altfel aici. Scriind sub inspirație, deci cu o viziune profetică, apostolul aborda realitățile timpului lui, dar mai mult ca sigur că nu înțelegea ce ecou vast vor avea ele cândva. Nu știa ce nevoie disperată vor avea frații lui din Laodicea metaforică, aceea din profeția lui Ioan, de înțelegerea tainei lui Hristos. Era totuși conștient că, în ciuda lenei spirituale a bisericii acelei vremi, el are misiunea de a așeza o platformă corectă pentru taina lui Dumnezeu, chiar dacă ajunsese să fie socotit aproape anatema de colegii și frații lui.

Astăzi, aici, noi suntem „cei din Laodicea,” frații lui care nu i-au văzut fața în trup. Noi avem cea mai disperată nevoie de a cunoaște „taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos,” pentru care apostolul a dus o așa mare luptă cu inerția generației lui.

De aceea Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis „o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones” (TM 91). Solia lor urmărea să aducă „mai proeminent” în fața bisericii pe Mântuitorul, ca oamenii să privească în Hristos „taina lui Dumnezeu Tatăl” și scopul Lui cu biserica. Omenirea avea nevoie să vadă „Slava” locuind cu oamenii, așezată în templul lui Dumnezeu.

În 1888 a avut loc cea mai spectaculoasă încercare de a dezgropa de sub molozul erorilor taina lui Dumnezeu, comoara pierdută a omenirii, secretul evlaviei ascuns de „dumnezeul acestui veac” astfel ca poporul lui Dumnezeu să nu poată veni la Nunta Mielului în rolul lui special de Mireasă. „Vasele” trebuiau ținute goale cu orice preț, și de aceea taina fărădelegii a făcut eforturi supraomenești spre a împiedica explozia de lumină ascunsă în solia trimisă prin frații Waggoner și Jones.

În această tragedie „îngerul bisericii Laodicea” a jucat rolul principal, ținând lumina departe de popor, iar „comoara” departe de vasele de lut destinate la slavă, acea slavă care trebuia să lumineze pământul de foarte mult timp. În vidul creat, „omul fărădelegii” (2 Tes 2:4) s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu și călăuzind omenirea către o spiritualitate a vaselor goale, în care „pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții” (1 Ioan 2:16) sunt virtuți sacre, în fața cărora Hristos trebuie neapărat să Se plece.

Aceasta este o „ticăloșie” pe care îngerul bisericii Laodicea trebuie să o înțeleagă, să o recunoască, să și-o asume, dacă vrea să vadă vreodată realizată, în

poporul pe care crede că îl conduce și reprezintă, „reproducerea desăvârșită” a caracterului lui Hristos.

Altfel, toate pretențiile lui că înțelege și predică evanghelia până la marginile pământului nu sunt decât vorbe goale, ținând omenirea captivă în ghiarele tainei fărădelegii, iar „Slava” departe de vasele ei.

Dacă tot pretindem că prețuim evanghelia predicată de marele apostol, poate ar fi frumos din partea noastră să ne alăturăm „luptei” lui, aceea de a accepta, aprecia și promova „taina lui Dumnezeu” descoperită în Hristos. Ca să nu fie în zadar efortul lui pentru „cei din Laodicea.”